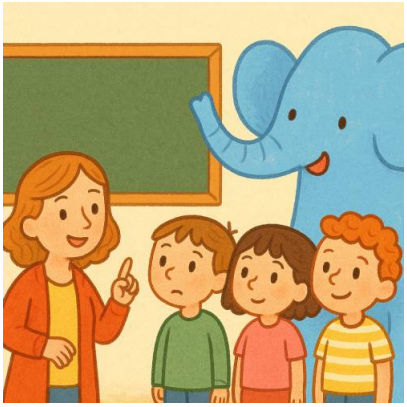

Elefanteen klasea

Bazen behin, eskola alai eta koloretsu batean, oso gela berezi bat: Elefanteak, Haur Hezkuntzako azken urteko bost urteko haurren gela. Mutil eta neska guztiek 100era arte zenbatzen, dragoi eta gaileta bezalako hitz magikoak irakurtzen eta dinosauro, printzesa eta robotei buruzko ipuin laburrak idazten ere ikasi zuten.

Goiz batean, Clara irakasleak esan zien:
“Elefante txikiok, badakizue zer? Ikasturtea ia amaitu da… eta abentura berri bat zain duzue: 1. mailara pasatzea!”

Elefante guztiak isilik geratu ziren. Nilek eskua altxatu zuen:
“1. maila? Baina… oihan ezezagun bat bezala da!”

Dolorsek gaineratu zuen:
“Liburu berriak egongo al dira? Eta etxeko lanak egin beharko al ditugu?”

«Bai», erantzun zuen Clarak irribarrez, «baina irakasle berriak ere ezagutuko dituzue, gauza harrigarriak ikasiko dituzue eta are ausartagoak izango zarete».

Egun hartan, Clarak sorpresa bat prestatu zien: denbora-kapsula bat. Haur bakoitzak Haur Hezkuntzatik gogoratu nahi zuen marrazki bat,

argazki bat edo hitz bat jarri zuen. Jolastokian lurperatu zuten, ametsen zuhaitzaren azpian, eta nagusiagoak zirenean itzultzeko promesa egin zuten.

Ondoren, lehen mailako ikasle izateko prestakuntza hasi zuten. Hitz magikoekin laguntza eskatzen ikasi zuten, motxilak eurek prestatzen eta sugeak bezain luzeak ziren hitzak zituzten ipuinak irakurtzen.

Azken eguna iritsi zen. Denak hunkituta zeuden. Festa bat egin zuten puxikekin, abestiekin, izozkiarekin eta dantza berezi batekin: Elefante Ausarten Agurreko Dantza. Irakasleak domina bat eman zien bakoitzari, «Prest nago lehen mailarako!» zioena.

Agur esan zutenean, batzuen begiak zirraraz distiratzen zuten, beste batzuenek nostalgiaz, baina denek bazekiten zerbait oso garrantzitsua:
Haur Hezkuntzan bizi izan zuten guztiak lagunduko ziela bidaia berri hau ausardiaz eta pozez hasten.

Eta horrela, Elefanteen gela 1. mailako Lehoien gela bihurtu zen…
Eta ikasten, hazten eta amets egiten jarraitu zuten.